

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

תזריע | גיליון 74 | ה' ניסן התשפ"ד

סעודה ראשונה

חודש זה נחזק את האמונה והבטחון בדרך שלנו זה ישפיע לכל השנה כולה. אם היום האדם ישב ויקבל על עצמו קבלות של אמונה ושל בטחון, יסתכל על החיים כמו דגים בלי לחשוב איך ומה, וידע שהקב"ה מוביל את עולמו בחוכמה. גם אם האדם יפתח עיניים כל היום כמו הדג, הפתיחת עיניים לא תציל אותו, הדג נטרף מקדימה לא מאחורה.

נשאיר את הדברים בידי הקב"ה ונדע שהקב"ה מוביל את עולמו בחוכמה ובדרך טובה ונדע שמה שמגיע לאדם זה מה שיקבל ומה שלא מגיע לאדם הוא לא יקבל ולא יעזור לו כלום. מתי שהאדם חושב שזו דרך השם יכנס בה ויעשה אותה במסירות נפש והרבה שלוחים למקום איך הוא ישיג את מה שרוצה להשיג. על האדם רק להשתדל ולא להחליש את עצמו, אלא להידבק בקב"ה בכל כוחו ומתי שהאדם יעשה כך אין מציאות שלא ישיג את מה שהוא רוצה להשיג, הקב"ה ימצא לו את הדרכים ויסלול לו את ההצלחה כמו שסלל לו בפעם הראשונה.

הקב"ה נתן לבני ישראל בארץ מצרים בזמנים וברגעים הקשים לאכול רק דבר אחד דגים, כי הדגים מסמנים על אמונה תמימה בקב"ה, על לא לחשוב מחשבות איך נלד ילדים והם יהיו עבדים, איך נלד ילדים ופרעה יהרוג אותם, אלא בתמימות מוחלטת בקב"ה. לכן גם בשבת אוכלים דגים לסמל שאנחנו מניחים את הכל לקב"ה, כל האמונה, כל הפרנסה, כל דבר חשוב שיש לנו מניחים בידי הקב"ה.

כך גם חודש אדר שהיו בו גזירות קשות על עם ישראל, הסמל שלו הוא דגים לסמל בטחון בשלימות, מניחים הכל בידי הקב"ה שיוזע מה הוא עושה ומה צריך לעשות, גם בזמנים שנראה לא מובן למה ללדת ילדים שיהיו עבדים, גם בזמנים שנראה לא מובן למה לקום בבוקר הרי הכל קשה והכל רע, האדם צריך ללכת בתמימות מוחלטת ולעשות מה שהקב"ה מצווה אותו ומתי שהאדם כך הולך הקב"ה עוזר לו מושיע אותו, מרומם אותו ונותן לו הצלחה גדולה ומביא אותו למקומות הגבוהים ביותר.

ידע האדם שמכל המחשבות לא יוצא כלום, האדם צריך ללכת רק בתמימות מוחלטת עם הקב"ה וזה היסוד של "שובה ישראל", גם דברים שלא חושבים שאפשר להשיג אותם ולעמוד בהם, אם אתה חושב שזה רצון השם ואתה הולך בתמימות עם הקב"ה, הכל יש בכוחך להשיג. אדם שהולך בתמימות עם הקב"ה ויוזע שזה רצון השם, שלא יחשוב מה אפשר ואיך אפשר.

כל החיים היה נר לרגלנו דבר אחד, מתי שהאמנו שדבר מסוים זה רצון השם, לא הסתכלנו מה אחרים אומרים, לא חשבנו מה יהיה ואיך נעשה, לא חשבנו כלום. כל מה שחשבנו שזה רצון השם, מסרנו נפש ונלחמנו בכל הכוח ועצת השם היא תקום, לא חיפשנו דרכים איך להגיע לאותה מטרה. ידענו שזה רצון השם וברגע שזה רצון השם, הרבה שלוחים למקום מה יהיה ואיך נושע ונגאל.

הקב"ה בארץ מצרים גזר עלינו להיות עבדים ולעבור דברים קשים, אסור היה לחשוב איך ומה יהיה, אלא כמו בנות ישראל שהלכו והביאו מים עם דגים שסימנו לא לחשוב יותר מידי, עם ישראל המשיך לקום ולעבוד והקב"ה שלח להם פרנסה וילדים, וגם מי שישמור על הילדים, הקב"ה שלח להם את כל הדרכים איך להיושע ולהיגאל בכל הדברים.

כך גם אנחנו, כל אחד יקח את המטרות שלו בחיים ואת הדרך שלו ויקדש אותה בכל הכוח, יקבל על עצמו מצוות חזקות שהוא רוצה וצריך לעשות, מה יהיה ואיך יהיה האדם לא ישקע בזה ולא יתן ליצר הרע מקום להיכנס. היצר הרע ברגע שרואה שהאדם עם כוחות להגיע לדברים גבוהים, מנסה לקרר את האדם ולהחליש אותו, להכניס אותו למחלוקות ולדברים לא טובים, לשא- לות לא טובות ולבלבול הדעת. מתי שאדם הולך בתמימות כמו הדג ואומר אני לא חושב כלום, הרבה שלוחים למקום להושיע את האדם.

נגדל את זה ונקדש את זה בחודש ניסן שהוא חודש גדול וקדוש, שהוא הראש של כל החודשים וממנו מתפשט הכוח לכל החודשים כולם. כמה שב-

ספר דברים הישועה של הדור

השעה! צו

עשה דבר והאלקים יענו בקול.

מוקד ארצי *8260

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש די"ק

כל אדם צריך לדעת גם אם חטא, גם אם טעה, גם אם לא הצליח, גם כל החיים שלו אם הם בכישלון, אם הוא יהיה דבוק בהשם ויהיה חזק ביותר ויאמין שיש לו כוחות להצליח ויאמין שיש לו כוחות להשיג את הכל, ויאמין שהנשמה שלו היא גבוהה ביותר, והנשמה שלו חזקה ביותר, והצלחות וכישלונות לא נמדדים באותו רגע, החיים נמדדים במאה ועשרים מה הנעת ומה השגת, יש אנשים שהשיגו עולם בצעירות ונכשלו ונפלו בזיקנה, ויש אנשים שבצעירות נכשלו בהכל ופתאום הקב"ה הרים אותם למקומות הגבוהים ביותר.

לכן "שמרה נפשי כי חסיד אני" (תהלים פו, ב), כל אדם יש לו בנפש חסד, יש לו בנפש כוחות גדולים ביותר, יש לו כוחות עצומים, כמו שרבותינו הקדושים אומרים שהעבירות זה כמו דם אדום, אבל אם יודעים איך לקחת את העבירות, הדם בסוף נהפך לחלב, הוא מתהפך להיות חלב, מתהפך להיות חסד. גם האדום, הרע, הקשה, בסוף נהיה חסד, לבן ונהיית ברכה גדולה.

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו"

אדם שמדבר הרבה לשון הרע סימן שהוא פגום בבריית הקודש

אנחנו רואים בפרשת השבוע התורה אומרת אשה שילדה ונולד בן זכר "וביום השמיני ימול בשר ערלתו", ממשיכה התורה במצוות ברית מילה ואחרי כן כל הפסוקים בפרשה כולה על הנגעים של האדם. אז נשאלת השאלה למה התורה מתחילה בפסוקים הראשונים על ברית מילה ואחרי כן על נגעים, אם הפרשה מדברת על עניין נגעים שתהיה כל הפרשה בעניין נגעים, למה דוקא פה מצאה התורה להביא את עניין ברית מילה לפני הנגעים?

אז אפשר לבאר על פי יסוד של ה"כלי יקר", ידוע שאם בתורה הקדושה כתובה מצוה ראשונה ואחריה מצוה שנייה אז אומר הכלי יקר בכל מקום המצוה המוקדמת דוחה את המאוחרת וראייה לזה מפרשת ויקהל מהשבת והמשכן, שהקדים שבת למשכן לומר שהשבת דוחה את מלאכת המשכן.

כך גם בפרשת השבוע, אנו רואים שברית מילה כתובה ראשונה בפרשה ואח"כ ממשיכה התורה בענייני נגעים, על זה אומר ה"כלי יקר" והמפרשים אדם שיש לו צרעת בברית מילה, מותר לו לעשות ברית מילה ולהוריד את הצרעת, כי אם יש לאדם צרעת בגופו אסור לו להוריד את הצרעת, אבל אם הצרעת היא בברית מילה מותר לו לחתוך את זה, כי המצוה של ברית מילה נאמרה לפני הצרעת. אומר ה"כלי יקר" בן אדם שרוצה להוריד ולהכניע את היצר הרע של הצרעת יכניע את הברית מילה, מי שמכניע את הברית מילה וגובר על יצרו, עוזר להכניע את הכוח של היצר הרע.

ועל פי זה אפשר גם לומר, חז"ל אומרים שברית המעור וברית הלשון הם אחד, אדם שמדבר הרבה לשון הרע הוא פגום בבריית הקודש, אם ראיית אדם שמדבר על זה ועל זה כך וכך, תדע שהוא פגום בבריית הקודש, תחפש קצת תמצא שהוא חוטא בעריות. כי ברית המעור וברית הלשון הוא אחד.

"אָדָם כִּי יְהִי בְעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת או סִפְחַת או בְּהֶרֶת"

התורה הקדושה היא התרופה לחלאים רעים של האדם ולעליית האדם במדרגות הקדושה

אנחנו רואים בפרשת השבוע ובפרשת מצורע הלכות מיוחדות ודינים לאדם שיש לו צרעת בגוף או צרעת בקיר, התורה הקדושה אומרת "אָדָם כִּי יְהִי בְעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת או סִפְחַת או בְּהֶרֶת" אם כך חשבנו להקשות ולומר למה התורה הקדושה אומרת "אָדָם כִּי יְהִי בְעוֹר בְּשָׂרוֹ" הרי כל מילה שכתובה בתורה היא מדוקדקת ביותר ובעלת משמעות גדולה ביותר, אין דברים שסתם כתובים בתורה, אז צריך להבין למה התורה כתבת "בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ" שהייתה כותבת לנו התורה אדם כי יהיה בבשרו, למה התורה מדגישה את העור?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, ידוע מה שהתורה הקדושה אומרת מתי שהקב"ה ברא את אדם הראשון בבריאת העולם, אדם הראשון כולו היה אור גדול, בקדושה ובמעלה הגדולה ביותר. בבריאת העולם כשהקב"ה ברא את העולם, הגוף של אדם הראשון לא היה עם עור ב-ע' כמו עור של אדם או בהמה, אלא היה עם א' אור שמאיר כמו מנורה שמאירה אור גדול. אחרי שהאדם חטא ואכל מעץ הדעת, הוא ירד ממעלתו ונהיה במקום אור עם א' לעור עם ע' "וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם" (בראשית ג, כא) מאור עם א' שמאיר לעור עם ע' שיש לנו בגוף של האדם.

ובמדרש מובא (בר"ר כ, יב) בְּתוֹרַתוֹ נֶשֶׁל רַבִּי מֵאִיר מִצָּאוּ כְּתוּב כְּתָנוֹת אוֹר, אצל רבי מאיר בעל הנס כתוב כתונת אור עם א', רבי מאיר שהיה קדוש ומרומם, בעל מדרגה גבוהה ביותר העלה את עצמו על ידי כוח התורה למעלה של אדם הראשון בבריאת העולם לתכלית הנרצה של האדם להיות אור עם א' ולא עור עם ע' כמו שירדנו אחרי חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת, לשם האדם צריך לחתור ולעלות.

בפרשת השבוע אנו רואים שנוספה עוד מדרגה נמוכה שאדם יכול לרדת אליה מעבר לשתי מדרגות שהיה האדם, הדרגה הראשונה בבריאת האדם היה עם אור, כמו רבי מאיר בעל הנס שאדם לומד תורה ומקדש את עצמו ומזכך את עצמו להיות אדם בעל אורות רוחניים. אם הוא יורד במדרגה, הוא נהיה עור עם ע' כמו אחרי חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת. בפרשת השבוע רואים את הירידה למדרגה השלישית "בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת או סִפְחַת או בְּהֶרֶת", שיש לו צרעת בגוף שלו.

אומרת הגמרא (ערכין טו:) שהצרעת באה על עוון לשון הרע, מי שמדבר לשון הרע נענש בצרעת. אדם שיושב ומדבר על אחרים זה אמר וזה עשה, זה גרם לי וזה עשה לי ומדבר כך על חבירו, נענש שהקב"ה נותן לו צרעת. ממשיכה הגמרא ושואלת מה התקנה של אדם שדיבר לשון הרע, איך יתקן את הלשון הרע שדיבר? אם הוא אדם שיושב ולומד תורה ודיבר לשון הרע, מאותו יום ואילך יתחיל ללמוד יותר תורה, היה לומד דף אחד ביום ילמד שני דפים, על ידי שאדם מעלה את עצמו בתורה ולומד יותר תורה, הוא מתקן את מה שחטא בלשון הרע.

אם כך אנו רואים שהתרופה של האדם לחולאים ולדברים הלא טובים זו התורה הקדושה. אם יש לאדם ירידה או נפילה ברוחניות ממדרגה של אור עם א' לעור עם ע' הוא יורד עוד למטה למדרגה של צרעת, התורה הקדושה מעלה את האדם למקום הגבוה ביותר, משיבה אותו למוטב ומאירה לו את החיים.

(המשך בעמוד הבא)

כבוד הרב, אני חוזרת בתשובה, הבת שלי הצעירה נמצאת באוסטרליה והבן נמצא בארץ ישראל שניהם רווקים הם לא בדרך השם עדיין, ואני מנסה לשכנע אותם שבפסח ישמרו משהו. האם כבוד הרב יכול לתת לי עצה, לפחות מצוה או שתיים שאני אבקש מהם שהם יקפידו עליהם ביותר בפסח לפחות שלא יהרסו את הכל?

תשובה:

קודם כל תפילות של אמא שהאמא תתפלל על הילדים, יש כוח גדול לתפילות של האמא להכניע את הלב של הילדים לקיים תורה ומצוות. התפילות של האמא חזקות ויש בהן כוח עצום, כוח עצום, כוח עצום. דבר שני, שהאמא תבקש ותתחנן שלא יאכלו חמץ "כִּי כָל אֶכֶל חֻמֵץ וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא" (שמות יב, טו) זה דבר חמור ביותר, אכילת חמץ זה דבר קשה ביותר. לבקש מהילדים בדמעות של אמא שלא יאכלו חמץ, זה הדבר הראשון.

תורה הן כנגד הגוף של האדם, כמו שדוד המלך אומר (תהלים פ, ז) "עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה" תראה לי הקב"ה את האות שלי בתורה, וכמו שדרשו חכמים ישראל"ל יש שיששים ריבוא אותיות לתורה ולכל יהודי יש את בספר תורה, התגין שבספר תורה הן כנגד הנפש של האדם, כמו שהגמרא מביאה (מנחות כט:): על רבי עקיבא שהיה דורש תילי תילין של הלכות על כל תג שבתורה. אם לוקחים ומוחקים את התגין מהאות, הספר תורה פסול, האדם מת כי הנפש היא התג שעל האות בספר תורה. הטעמים של הספר תורה הם כנגד הנשמה והנקודות הן כנגד הרוח.

מתי שהאדם עולה לספר תורה ומסתכל על האותיות של הספר תורה, הוא צריך לכוון שהאותיות זה הגוף שלו, התגין זה הנפש שלו, הנקודות היכן שהבעל קורא מתחיל ועוצר זה הרוח שלו והטעמים זו הנשמה של האדם. אם האדם יכוון את הארבעה דברים האלה בקריאת התורה, הוא יוכל להביא את הנפש שלו לתיקון השלם שאדם צריך לתקן את עצמו.

ועל פי זה אפשר לבאר את הכל, אדם שדיבר לשון הרע וירד מהדרגה שלו מכתונת אור לכתונת עור או שירד לרמה של צרעת על עור בשרו, על ידי התורה הקדושה האדם יכול להעלות ולהחזיר את עצמו לדרגה הגבוהה, על ידי שהאדם מחבר את האותיות עם התגין ועם הנקודות והטעמים אז הוא משלים את הנפש שלו, שהקב"ה והתורה וישראל אחד הוא. אבל אדם שלא לומד את התורה ולא מקיים אותה כמו שצריך, הנפש שלו לא יכולה להגיע לאף דבר. והיצר הרע בדור הזה מביא את האדם לאבד את הקשר עם התורה הקדושה ואז הוא מאבד את הנשמה והרוח, את מקור מחצבתו ואז מאבד את המהות של החיים שלו כי הוא רק נפש ללא רוח ונשמה.

על פי זה אפשר לבאר יסוד גדול לחיים של כל אחד, הגמרא אומרת (ר"ה טז:): שלשה ספרים נפתחין בר"ה אחד של רשעים גמורין ואחד של צדיקים גמורין ואחד של בינוניים. צדיקים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים, רשעים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה, בינוניים תלוין ועומדין מר"ה ועד יוה"כ, זכו נכתבין לחיים, לא זכו נכתבין למיתה.

נשאלת השאלה הרי רואים שיש צדיקים שמתים במשך השנה, או צדיקים שעוברים עליהם הרבה יסורים אם כך מה זה צדיקים נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים? ועוד שאלה, אנחנו רואים שיש בינונים שמצליחים ויש בינונים שמתים, אם כך מה זה בינוניים תלוין ועומדים? וגם אצל הרשעים, רואים הרבה רשעים שחיים שגונבים ומשקרים ומצערים, מדברים לשון הרע ומזיקים. אז נבוא ונשאל איך הגמרא אומרת שהרשעים נכתבים ונחתמים לאלתר למיתה בראש השנה, הרי רואים שהם חיים שנים על גבי שנים אז איך אפשר לומר שהם נכתבים לאלתר למיתה?

אז אפשר לפרש כך, הבריאה מורכבת משלושה דברים מנפש, רוח ונשמה. נפש יש לכולם, ליהודי, לגוי לבהמה. רוח זו מעלה יותר גבוהה, ע"פ הקבלה רוח זה הכוח שאנו מדברים בו "וַיִּפֹּחַ בָּאָפוּי נְשַׁמַּת חַיִּים" (בראשית ב, ז) אומר הספורנו שהאדם זכה יותר מכל החיות והבהמות כי הקב"ה שם את הפה שלו בפה שלנו ונשף לאדם הראשון רוח ונשמה. ונשמה אֶלֶהי נְשַׁמָּה שְׁנַתָּ בְּיַטְהוֹרָה, אֶתָּה בְּרֵאשִׁיתָ, אֶתָּה וְצִרְפָּתָה, אֶתָּה נְפֻשְׁתָּה בְּיַיִן הַמַּעֲלָה הַגְּבוּהָה בְּיֹתֵר.

על פי זה אפשר לבאר שמה שכתוב בגמרא שצדיקים שנכתבים בראש השנה לאלתר לחיים אלו הצדיקים שיש להם רוח נפש ונשמה, יש לו את הנפש שיש לכל הבריאה, יש לו גם רוח שזו מעלה יותר גבוהה ויש לו גם נשמה שהקב"ה נתן לו שהוא שומר עליה וזו המדרגה הגבוהה ביותר. הבינונים שתלוין ועומדים עד יום כיפור יש להם נפש כמו כולם ויש להם רוח, אם הם תיקנו את מעשיהם חוזרת להם הנשמה היתירה ואם לא תיקנו את מעשיהם ביום כיפור הקב"ה יחליט מה יהיה איתם. לרשעים שנכתבים לאלתר למיתה יש להם רק נפש, מה הכוונה שנכתבים לאלתר למיתה?

אלא צריך לדעת יסוד גדול, יש המון אנשים בחוץ שאין להם לא נשמה ולא רוח, הם כמו גוף שהולך ברחוב. אדם שעושה עבירות, גונב ומשקר, פוגע באנשים ומצער אנשים, יש לו נפש ואין לו רוח ואין לו נשמה, הוא נקרא מת כמו שהגמרא אומרת (ברכות יח.): רשעים שבחייהן קרויין מתיים. אולי הוא הולך והוא מרויח או מזיק למישהו אבל האדם הזה מת, אין לו נשמה ואת הכוח המיוחד שיש למי ששומר תורה ומצוות. וכך רואים אנשים שחיים שנים בלי אף תכלית בחיים, חיים עצובים בלי סיפוק, בלי שמחה ונחת וכל זה כי אין להם את הרוח והנשמה. הם חיים את השקר, חיים סביב הדברים הרעים והלא נכונים ואז החיים שלהם חיים ריקים מתוקן.

ומובא בספרי הקבלה וברבנו האר"י הקדוש יסוד גדול שהאדם יכול לאסוף את עצמו ולהביא את עצמו למעלה גדולה ביותר, שבקריאת התורה יש ארבע דברים, דבר ראשון זה אותיות התורה הקדושה, דבר שני זה התגין שיש מעל האותיות, שני דברים אלו אנו רואים בעיניים. יש עוד שני דברים שאנו לא רואים בקריאת התורה, הראשון אלו הטעמים שהבעל קורא קורא את התורה לפיהם, ודבר שני יש בתורה נקודות שלא רואים אותן אבל הן קיימות, היכן עוצר הבעל קורא והיכן ממשיך.

אומר רבנו האר"י הקדוש (עץ חיים, שער סנת"א פ"ה) האותיות שבספר

סגולות הרי"ף

סגולה לשבירת המידות הרעות והכנעת הלב בעיקר לנערים אשר היצר קשה להם בימי נעוריהם, לנקות את בית המדרש ובתי כנסיות מחמץ בערב פסח. וקבלה היא, שמצוה זו מכניעה את ליבם ומקרבת אותם לדרך הישר. רבנו האר"י הקדוש כתב שכל מי שטורח באפיית המצות עד שמזיע, הוא מזכך נפשו ומטהרה. וכך מובא בבאר היטב (או"ח, סי' תס"ב) והוא הדין לכל דבר מצוה.

מאפטא שיבח והילל ואמר את הסגולות ואת המעלות הגדולות שיש במה שאומרים בהגדה של פסח "וּנְצַעֵק אֶל ה' וְיִשְׁמַע קִלְנוּי". כמה סגולות וכמה כוחות יש במעשה הזה, וצדיקים גדולים היו כל שנה מספרים את הסיפור הזה בשבת הגדול, בערב פסח, שיש בסיפור הזה כוח וסגולות עצומות.

וכל יהודי צריך לדעת, בהגדה של פסח, כל פרט, כל דבר קטן שאדם שם את דעתו, כמה פרטים קטנים יש, כמה פרטים שכל פרט יש בו כוח עצום, כל דבר קטן יש לו כוח עצום לשנות את כל המהות של האדם מקצה לקצה. כל אדם צריך לדעת שיש, אין לך אדם שאין לו שְׁעָה (אבות ד, ג), לכל אדם יש שעה, לכל אדם יש רגע אחד, שאם ברגע הזה אדם יודע לתפוס את עצמו ויודע להחזיק את הרגע הנכון, הוא יכול להגיע להשגות ולדברים נשגבים ולדברים עצומים שאין להם שני.

יש לנו את הכוחות הגדולים, הקב"ה נתן אותנו בדור, שהדור הזה הוא דור לא פשוט. מצד אחד, אין כלום, ומצד אחד יש הכל. לא היה דור שהיה דור כמו הדור הזה, זה דור שאדם יכול להשיג בו בקלות השגות עצומות והשגות נשגבות שאין להן שני.

ידוע שבלי הסדר אפשר להשיג השגות עצומות ברוחניות ובגשמיות. יש סיפור שהוא סגולה לספר אותו על רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא בעל אוהב ישראל, האוהב ישראל מאפטא היה קודש קודשים, היה תלמיד של רבנו ה"נועם אלימלך" שהיה מלאך השם שבאות.

היה איזה אדם שוכר בית מרחץ מהפריץ של העיר, ובאותן תקופות הפריצים היו קשים ורעים, ומי שלא היה משלם את השכירות, הם היו מוציאים אותו להורג. לא היה בית סוהר, לא היה אף דבר, הפריץ היה מוציא להורג, למען יראו ויראו את מי שלא משלם את השכירות של הדברים שהוא היה שוכר.

והיהודי הזה היה בצער גדול, עברה שנה ולא שילם את ההוצאות של הבית מרחץ, את השכירות, והוא ידע, יום אחרי החג, אם הוא לא ישלם, הפריץ יוציא אותו להריגה, הפריץ יהרוג אותו, ויעשה שפטים בכל משפחתו. הוא היה בצער גדול, הוא אמר, אני אלך לאוהב ישראל מאפטא לקבל ממנו ברכה, לקבל ממנו עצה מה לעשות. זה סכנה, זה צער, זה דבר מסוכן ביותר.

בפרוטות המעטות שנשארו לו, הלך בדרך רחוקה, להגיע לבית של האוהב ישראל מאפטא בשבת הגדול, לבקש ממנו עצה, ברכה, מה עשות.

הגיע לאוהב ישראל מאפטא, והוא שמע את האוהב ישראל מאפטא אומר בדרשה של "שבת הגדול", שמתני שמתניעים בהגדה של פסח "וּנְצַעֵק אֶל ה' וְיִשְׁמַע קִלְנוּי" (במדבר כ, טז), להתפלל ולצעוק ולבקש את זה חזק, ולומר את זה בצורה חזקה ביותר, ולבקש על כל הישועות, על כל הדברים, על כל הבעיות שיש, לבקש מהקב"ה.

הוא שמע את זה וקיבל על עצמו שמתני שיגיע בהגדה של פסח "וּנְצַעֵק אֶל ה' וְיִשְׁמַע קִלְנוּי", הוא יצעק ויתפלל ויגיד את זה בצורה חזקה ביותר. ניסה להיכנס לאוהב ישראל מאפטא ביחידות במוצאי שבת, אבל לא היה יכול, אוהב ישראל מאפטא היה מכין את עצמו לליל הסדר, בקדושה, בטהרה, לא היה לו מציאות להיכנס לאוהב ישראל מאפטא.

הוא חזר לביתו כל הדרך, לא הספיק לראות את רבו, לא נכנס לרבו, אבל הוא שמע מהרב שלו את הדרשה שהאוהב ישראל מאפטא אמר, שמתני שאומרים "וּנְצַעֵק אֶל ה' וְיִשְׁמַע קִלְנוּי", זה מקום שיש בו הרבה כוחות ואפשר לבקש שם הרבה בקשות והקב"ה עונה.

אשתו שאלה אותו, מה הרב אמר. הוא אמר לה, לא נכנסתי לרב, אבל יש לי דבר מה לעשות בשם הרב. אשתו סמכה עליו. הגיעו להגדה של פסח, כולו ישב בשמחה, כל הדאגות שהיו לו איך ישלם במוצאי החג, הוא לא דאג, לא חשב, הוא השאיר את זה בידי הקב"ה.

איך שהגיעו להגדה של פסח "וּנְצַעֵק אֶל ה'", התחיל לצעוק חזק, "וּנְצַעֵק אֶל ה' וְיִשְׁמַע קִלְנוּי", הוא צעק וכיון והתפלל להקב"ה שיושיע אותו, שהוא יוכל לשלם לפריץ את החוב של השכירות, של הבית מרחץ, וצעק את זה בקול, בכוונות, כמו שהאוהב ישראל מאפטא אמר בשיעור, בשבת הגדול, בדרשה, הוא כולו היה בקדושה, בטהרה ובתמימות גדולה אומר את הדברים. איך שהוא סיים לומר "וּנְצַעֵק אֶל ה' וְיִשְׁמַע קִלְנוּי", הוא שומע דפיקות בדלת. הוא פותח את הדלת, הוא רואה גוי כולו מגואל מדם ויש לו ביד שתי חביות. שאל אותו, מה אתה רוצה, מה יש. אמר לו אותו גוי, שאשתו הכעיסה אותו הלילה והוא לקח סכין והרג אותה ותיכף הוא יודע שהמשרה תבוא ותתפוס אותו, והוא רוצה שהיהודי ישמור לו את החביות, חבית אחת, כד אחד שמלא בזהב, אמר לו זה שלך, ובשכר שנתתי לך את החבית עם הזהב, החבית השניה תשמור לי אותה.

וכך אותו אדם מזה שהוא ישב והיה עומד ומקיים את דברי האוהב ישראל מאפטא, ואומר "וּנְצַעֵק אֶל ה' וְיִשְׁמַע קִלְנוּי", והוא צעק, אותו גוי חיפש בכל הכפר כולו מישוהו ער, לא מצא אף אחד. בית אחד היה בו אווה דלוק והיה נשמע בו רעש, זה הבית של בעל החנות שהיה שוכר מהפריץ, ששם היה מוכר שיכר, שם היה מוכר יין, בית מרחץ. מזה שהוא היה ער וצעק "וּנְצַעֵק אֶל ה' וְיִשְׁמַע קִלְנוּי", משם אותו גוי הביא לו את הכד בשבילו מלא באבנים טובות, לשמור, וכך שני, שיתפרנס ויהיה בשבילו.

מה עשה למחרת החג אותו יהודי, הלך לפריץ, לא רק שילם את השכירות אלא קנה לעצמו את בית המרחץ ונהיה עשיר גדול, לא חסר מידו כלום. אחרי החג הוא הלך לאוהב ישראל מאפטא וקיבל ברכה והאוהב ישראל

אתם מקדישים

ואנחנו מפיצים!!

עלות השתתפות בהפצת

50 ספרים - 300 ש"ח

לפרטים 052-510-6-510